

Zprávy z farnosti

06/2011

Opět zde máme nový měsíc. Můžeme se na něj podívat jako na poslední měsíc před prázdninami. Děti se již nemohou dočkat, až škola skončí. Pro nás je ale červen měsícem, který navazuje na mariánský máj. Neposkvrněné Srdce Mariino vystřídá Nejsvětější Srdce Ježíšovo. Přitom vyvrcholí doba velikonoční slavností Soslání Ducha Svatého. Na to navazují slavnosti Nejsvětější Trojice a Těla a Krve Páně. I když měsíc červen patří Srdci Ježíšovu, tak nakonec tato slavnost připadne až na 1. července. Je to tentokrát taková zvláštnost a my to můžeme vzít jako motivaci, abychom se snažili přiblížit zvláštním způsobem Srdci Ježíšovu. Nakonec o to celou dobu velikonoční usilujeme. Poprosme Pána Ježíše, ať se jeho srdce stane středem našeho života.

„Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.“

S vámi prosí

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2011

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

ČERVEN

1. Aby kněží prožívali své sjednocení s Ježíšovým Srdcem a svědčili o starostlivé a milosrdné Boží lásce.
2. Aby Duch Svátý dával v našich společenstvích vyrůstat početným misionářským povoláním ochotným plně se zasvětit šíření Božího království.
3. Za ty, kdo připravují katechumeny ke křtu, za kněze, jáhny, rodiče, kmotry a katechety, aby se příkladem svého života stávali platnými nástroji Ducha Svatého a prostředníky Bohem nabízené milosti.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Paralelní úvaha nad úvahou pana Vladimíra Kasseva

Vezmi Písmo a čti, abys pochopil, kdo mě inspiroval (sv. Patrik)

V minulém čísle Farního zpravodaje - 5/11 - byla otištěna úvaha pana Vladimíra Kasseva, jež směřovala k zamyšlení se nad vírou v naší farnosti. Tato úvaha s sebou přinesla určité rozpaky ani ne tak nad jejím obsahem, jako spíše nad jejím autorem, zda má zrovna on právo posuzovat víru věřících v naší farnosti. Abych rozptýlil dohady kolem tohoto článku, které se záhy vyrojily, musím konstatovat, že článek ve zředěné formě říká pravdu. Nicméně.

Nesouhlasím však s autorovou větou: „když čteme Skutky apoštolů, vidíme, že tenkrát byli křesťané ve víře čistí.“

Tato věta má v sobě určitý rozpor. Je nutné říci, že lidé byli tenkrát stejní, jako jsou dnes. Ve víře lidé chybili jako dnes chybují - časté epigrafičké námitky apoštola Pavla v Novém zákoně a v nich jeho snaha o ukázněný lidu.

Autor si tedy zidealizoval dobu po přelomu letopočtu, ačkoliv je jisté, že i ona byla plná sociálních disharmonií - svět nebyl nikdy bez napětí a válek, hladu a nemocí, víry a nevíry.

Již v Baarových povídkách čteme, jak si lidé stěžují na vztahy, jaké vyvozuje i Vladimír. V listě do Korintu Pavel kárá souvěrce a napomíná je v otázce upřednostňování vztahů (1 Kor 5, 1- 6, 20; 1 Kor 11, 20-32). To, co Ovidius před ním popsal i jako přátelství podle míry užitečnosti.

Pokud si autor stěžuje na to, že ho někteří nezdraví (důvody ale mohou věžet v jiné rovině), tak je možná dobré se ho zeptat, zda je možné to nějak napravit. Co když ale chyba není jen v těch, co nezdraví?

Jestliže chceš zapalovat, musíš sám hořet. Ale to potom nesmíš chtít vidět třísky v očích svých bratrů a sester přes trám ve svých očích. Někteří jistě připomenou i slova apoštola Pavla v (2. Tes 3, 6 -15).

D. Kyler

Chce církev chlapy...?

V minulém čísle jsme měli možnost se na konci postní doby zamyslet při čtení pěkného článku **Víra** nad tím, jak si sami stojíme. Tedy ne koukat na druhé, případně: co si to druzí dovolují - to když by se něco náhodou dotklo mého ega, ale opravdu pěkně každý sám za sebe...

Do dnešního čísla mi to nedalo a rozhodl jsem se zařadit pro další přemýšlení jednu úvahu z jedné konference, která mě zaujala. V době rozpolcených názorů, negativních myšlení, zpátečnických snah, demagogických výlevů je někdy dobré si věci hezky česky (srozumitelně) rozebrat. Možná téma zaujme i někoho dalšího ☺. Kdo byl na víkend **Glotrach 2011**, měl možnost přemýšlení daleko větší...

R. S.

... Souhlasím, že není špatné úvahu posunout ještě dále - zdali chce církev přemýšlejší lidi. Vkládám zde svou úvahu, která ve mně zrála asi rok a teď po Glotrachu jsem ji dokázal dát do slov. Je to trochu delší úvaha o současné církvi s názvem:

Poslušnost nebo zralost...?

Snažím se církev milovat. Ne proto, že musím, ale proto, že v ní nacházím poklad víry a společenství lidí, kteří stejně jako já krácejí za Hospodinem. Nicméně to, že církev miluji, neznamená, že přehlížím její nedokonalosti a bolesti. Právě naopak. Protože mi osud církve není lhostejný, cítím povinnost na její bolesti poukazovat a hledat cestu k jejich uzdravení. Těch bolavých míst církev nemá málo. Jednou z věcí, která mě hodně bolí, je způsob vnitřního smýšlení a komunikace uvnitř církve, která nestojí na principu dospělých osob, ale na jakési nezdravé podřízenosti. Ve svém zamýšlení se pokusím tuto svou myšlenku rozvést.

Přijde mi, že kněžím jsou ze strany nadřízených v církvi zdůrazňované tři „ctnosti“. Principem padajícího lejna jsou pak tyto tři „ctnosti“ dále předkládány věřícím. Ony „ctnosti“ jsou *poslušnost, pokora a oběť*.

Když má člověk v církvi shora něco přijmout, je mu nejprve zdůrazňovaná poslušnost. „Bratře, v poslušnosti to přijmi...“ Velmi snadno se za takovýmto postojem schová skrytá manipulace „Víš, já to vím lépe než ty. Já jsem starší (případně jsme na vyšším církevním postu), a tak tomu lépe rozumím.“ Na někoho zafungují již tato slova a podřídí se. I když má pochybnosti a nemusí si být jistý, jestli to, co mu bylo nařízeno, je správné. Někdo si však říci nedá. Poukáže na to, že rozhodnutí nadřízeného není v pořádku, že opomíjí důležité aspekty a může přinést víc škody než užitku.

Zde pak nastupuje druhá „ctnost“: pokora. „Bratře, přijmi to. Je potřeba být pokorný. Všem nerozumíš, nevidíš to v takové šíři jako já... Pokora, bratře...“ A mnoho rebelů se skutečně přemáhá a snaží se v pokoře skousnout to, s čím se vnitřně těžko srovnávají. Někdy však ani pokora nezabere. Někdy je evidentní, že tato pokora může člověka zničit.

A zde nastupuje třetí kouzelné slovíčko: oběť. „Bratře, tak to všechno obětuj. Pán může použít tvé bolesti, tvá trápení, pro dobro církve...“.

Ano, tato slova jsou pravdivá. Ale záleží, v jakém duchu a v jaké situaci jsou pronesena. Jestli jsou pronesena chladně a je za nimi cítit skrytá ironie a pokrytec-

tví, pak se jedná o pravdu, které chybí láska. A taková pravda vlastně tak úplně pravdou není. Jestli jsou tato slova pronesena jen jako klišé s úmyslem člověka někde vmanipulovat, pak by se jejich autor měl ve svědomí třikrát zamyslet, než je pronese.

Místo oněch tří zmiňovaných „ctností“ (já bych spíše řekl rádoby ctností) bych postavil jiné tři ctnosti, které vnímám v církvi potřebné jako sůl. Jsou jimi *zralost*, *otevřenost* a *odvaha*. Na první místo bych postavil zralost.

Zralost je schopnost naplňovat své možnosti v závislosti na svém věku. Takto to zní příliš složitě. Pokusím se to vysvětlit příkladem. Asi nebudeme vyčítat desetiletému klukovi, že se o sebe nedokáže úplně postarat, že je částečně závislý na svých rodičích. Takového kluka čeká puberta, díky které bude mít příležitost se od rodičů začít odpoutávat. Pokud bude mít ale člověk třicet let a stále není schopen přetnout svou „pupecní šňuru“ vůči svým rodičům, pak něco není v pořádku. Takový třicátník se chová jako desetiletý chlapec. Jinými slovy: takový třicátník není zralý. Místo, aby se sám rozvíjel, stál v životě na svých nohou a pomalu se začínal starat o druhé, tak se někde ve svém vývoji zastavil. Není schopen dosahovat svých možností, které odpovídají jeho věku. Někdy mám pocit, že zralí lidé nejsou v církvi moc oblíbení. Zralý člověk se totiž nenechá vmanipulovat do role dítěte. Zralý člověk zná svůj názor a bez emocí si za ním dokáže stát. Mám pocit, že v církvi jsou žádáni spíše ti, co se dokáží chovat jako poslušné děti. Pokud ale tyto poslušné děti nikdy nevyrostou, pak nemohou v církvi přinášet skutečný užitek. Budou spíš plnit příkazy a zákazy, než skutečně žít. A to je žalostně škoda. I když zralí lidé nejsou v církvi oblíbení, je jich potřeba jako sůl.

Jako druhou skutečně potřebnou ctnost v církvi vnímám otevřenost. Otevřenost znamená, že člověk zná svůj názor, ale nedělá si nárok na absolutní pravdu. Otevřenost znamená ochotu naslouchat druhému, být ochoten relativizovat svůj pohled na věc a hledat cestu k hlubšímu poznání. Moudrý člověk řekne: „Já to vidím tak a respektuji, že ty to vidíš jinak.“ Hlupák řekne: „Je to tak a tak a kdo má jiný názor, tak je idiot...“ Otázkou ale zůstává, kdo tím idiotem ve skutečnosti je ☺.

Třetí ctností, která je v církvi potřebná jako sůl, je odpovědnost. V církvi jsme si až příliš moc zvykli na to, že když budeme dělat to, co je nám předepsáno, dostaneme se do nebe. A tak mnozí lidé bezmyšlenkovitě přijímají, co je napsáno v katechismu a jiných dokumentech, aniž by se s tím skutečně ztotožnili. Odpovědnost znamená vědomí, že беру život do svých rukou a dělám to, co je v mých silách. Odpovědnost znamená, že jsem to já, kdo se rozhoduje a kdo ví, proč něco dělá. Odpovědnost znamená neschovávat se do klišé, že „dělám to, co mám, a to stačí...“ Odpovědnost znamená, že mi není lhostejné to, co se kolem mne děje, a snažím se do toho – podle svých možností – zasahovat.

Proti rádoby ctnostem poslušnosti, pokoře a oběti jsem postavil zralost, otevřenost a odpovědnost. Cítím však, že své zamyšlení nemohu takto uzavřít. Těm prvně zmíněným ctnostem dlužím jakousi „rehabilitaci“. Skutečná poslušnost neznamená „dělat to, co je mi přikázáno“. To dělali esesáci v koncentračních táborech. Skutečná poslušnost znamená neustálé otevírání se Božímu hlasu. Skutečná poslušnost znamená pravdivě se modlit a vnímat, co po mně Bůh chce. A pak to mít odvahu realizovat. Skutečná pokora má ve skutečnosti blízko k otevřenosti. Dokonce by si

s ní mohla podat ruce. Skutečná pokora znamená být otevřený k názoru druhého a nedělat si nárok na absolutní pravdu. Někteří si vzpomeneme na větu z iniciace: „Velká moudrost je vždy to i ono – oba vítězí. Malá mysl je vždy buď a nebo, kdo z koho, jeden vyhraje a druhý prohraje“.

Se slovem obět' mám trochu problém. Sám jsem ještě nedozrál k tomu, abych byl schopen toto slovo plně chápat. Víím však, že Václav navrhuje toto slovo nepoužívat, a tak se jej pokusím nahradit slovem bolest. V životě není jenom úspěch. Daleko více se učíme tím, že něco protrpíme. Jenom tím, že se s něčím porveme – především sami se sebou – jenom tím můžeme zrát. A kdybych měl opět ocitovat slova z iniciace: „Každé rozhodující vítězství se rodí ze stejně rozhodující prohry. Už se z proher. Po 30. roce věku tě úspěch může poučit jen velmi málo“.

Nerad bych skončil depresivně. Bůh má vše ve svých rukou, daleko víc, než si myslíme. Věřím tomu, že Bůh dokáže použít i lidské chyby, kterých je v církvi pozeňhaně. Věřím, že Bůh může vytěžit dobro i z toho, když se nezdravě používá posllušnost, pokora a člověk je vyzýván, aby něco protrpěl. Nicméně špatného už je v církvi dost, a tak sem nemusíme ještě něco přidávat. Kéž jsou z nás zralí chlapi, kteří zdravě berou život do svých rukou a jsou otevření pro názory druhého. Takové chlapy církev potřebuje.

Pavel

Eurocírkev a euročlověk

Tento fejeton se probudil v momentě mého pozorování toulavých koček v Děčíně IV, kdy jsem si náhle připomněl, co museli prožívat první křesťané, když se nechtěli (ekumenicky) smířit s odlišnou náboženskou a politickou tendencí. A někteří dokonce říkají (Alexander Tyler), jak moc se dnešní doba podobá té antické, kdy právo a pravda byly tak pružné, že je nešlo zlomit. Apoteóza hříchu, hereze, které byly vždy předmětem kárání u svatých otců, se v dnešní době nevyhnula prakticky ničemu, s výjimkou matematiky, kde, co se spočítá, dosud exaktně platí. Na této abstraktní rovině rozumové látky (materia inteligibilis) lze jednoduše vysledovat přísnou kategorii logiky, která platí a v níž nejsou a ani nemohou být zaváděny demokratické principy. Stejně tak nemohou být tyto demokratické (relativistické) tendence zavedeny tam, kde je jistota noetického Božího poznání i z pouhého světla rozumu. A to nemluví pak o hmotných důkazech (Turínské plátno, rouška z Ovidea, z Manopella, obrazu Panny Marie z Guadalupe aj.) nebo o zjeveních, prorocích a vizionářích.

Takže, co je eurocírkev. Především materiální a formální hereze, bláhově smířená s něčím, co Pán nepřikázal a v čem není ani zbla pravdy nebo Boží moci. Tak se předopstatňují veky, piškoty, chipsy, kola aj. Před oltáři řachtají autička a tančí se. Kněží mají na nosech klaunovské nosy a nebo mají občas pekelné show jako nedávno v Marienhilfe ve Vídni. Fotky naleznete na Vendée. Tato modernistická církev, již II.Vatikánský koncil dal perutě k letu, se stává prototypem budoucí odpadlé církve, jak je předpovězeno Hildegardou z Bingenu, Kateřinou Emmerichovou a Marií Julíí Jahenny. Taková církev je pak naprosto ochotná se smířit i s jinovčerci a je schopná do sebe asimilovat i takové kulty, jako je New Age.

Ačkoliv jsem dříve horoval pro EU, za což mě všichni peskovali, musím dnes říci, že EU je zlotřilou organizací plnou odpadlých byrokratů a aparátu k nepotřebě bližních. Má jasný cíl. Světovládu. Když jsem si nedávno přečetl Protokoly sionských mudrců a Orwelův román 1984, zjistil jsem, jak nápadně odhalují budoucnost. Přitom by většina řekla, že v prvním případě jde o podvrh a v druhém jen o politickou sci-fi.

Takže jsme svědky, jak se vše centralizuje a globalizuje. Jak se ničí princip subsidiarity a jak se zbavujeme vlastní nezávislosti. Jak lezeme do chomoutu zednářům a iluminátům a jak se pomalu naplňuje jejich scénář, o němž se hovořilo již před francouzskou revolucí.

D. Kyler

Prosebné dny

Dny v liturgickém roce zaměřené na duchovní i hmotnou pomoc (za mír, za jednotu křesťanů, za nemocné, za uprchlíky, za misie, za sdělovací prostředky).

V dobách všeobecné nouze, hladomorů, přírodních katastrof a morových ran, si lidé sami nedokázali pomoci. Hledali poslední ochranu v rukou Božích. Prosili o ni a také se za Boží pomoc modlili a přimlouvali nejen ve sváteční dny, ale zejména ve dnech, kdy se konala prosebná procesí.

V liturgické praxi římskokatolické církve před II. vatikánským koncilem měly určité dny v roce pro svoji starobylost významné postavení. Mezi věřícími, zejména zemědělci, byly hodně oblíbeny, neboť částečně souvisely s jejich celoroční prací. Byly to:

Dny prosebné (rogationes)

Ty vznikly už v křesťanském starověku a byly před liturgickou reformou slaveny 25. dubna (tehdejší svátek sv. Marka) a tři dny před Nanebevstoupením Páně. Měly více méně kající charakter a při prosebných procesích zněly litanie ke všem svatým, prosby za úrodu, za odvrácení jakéhokoliv nebezpečí, zla a škod, za Boží pomoc a ochranu.

Dny kvatembrové

Čtyřikrát do roka (quattuor tempora – kvatembr), vždy před začátkem nového ročního období vyzývala Církev k niternému soustředění v modlitbě a čtvrtletní bilanci v duchovně-mravním ohledu. Jejich základem mohly být starozákonní postní předpisy a byly doprovázeny postem a jinými kajícími úkony, vč. almužny. Byly to středa, pátek a sobota, které následovaly po sv. Lucii (13. 12.), po Popeleční středě, po Hodu Božím svatodušním a po Povýšení sv. kříže (14. 9.). Říkalo se jim také „suché dny“, a protože v nich bývalo často udělováno kněžské svěcení, obsahovaly i modlitby za kněze a nová kněžská povolání.

Po II. vatikánském koncili nový řád liturgického roku (1969) o prosebných dnech praví, že v nich „se církev modlí za nejrůznější potřeby lidí, především za zemskou úrodu a za požehnání pro lidskou práci; tyto dny jsou rovněž příhodné pro veřejné úkony díků“. Bližší stanovení termínů, formy a náplně prosebných dnů bylo svěřeno biskupským konferencím, aby se mohly lépe respektovat místní podmínky.

Za mír

1. ledna - pod ochranou Panny Marie, Matky Boží a Matky církve, slavíme Světový den modliteb za mír. Skrze něj přichází lidem spása a definitivní usmíření s Bohem. Kristův pokoj je ale zároveň pokojem každého člověka, protože zahrnuje celou řadu lidských, společenských i politických hodnot a jeho základem je pravda, spravedlnost, láska a svoboda. Náboženská příslušnost se nesmí stávat důvodem nebo záminkou k agresi vůči jiným lidem. Také společná modlitba za mír má respektovat odlišnosti vlastním jednotlivým náboženstvím. Náboženství a modlitba má spojovat a ne rozdělovat.

Za jednotu křesťanů

O památce Panny Marie, Matky jednoty křesťanů - 18.ledna - každoročně začíná týdenní program ekumenických setkání. V roce 2011 mu Světová rada církví a Papežská rada pro jednotu křesťanů našly motto ve Skutcích apoštolů: „Sjednocení v učením apoštolů, společenství, lámání chleba a modlitbě“ (Sk 2, 42).

Za nemocné

Světový den nemocných (koná se každoročně 11. 2. v den památky Panny Marie Lurdské) je mocnou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. „Kdo trpí, nesmí být nikdy ponechán sám sobě. Je to velký skutek lásky starat se o toho, kdo trpí!“ (Jan Pavel II.)

Za uprchlíky

20. červen vyhlásilo Světovým dnem uprchlíků Valné shromáždění OSN v roce 2000 jako výraz solidarity s Afrikou, kde byl tento den tradičně oslavován jako Den uprchlíků v Africe. Světový den uprchlíků církev slaví o nejbližší neděli kolem slavnosti sv. Josefa. K této příležitosti vydává Svatý otec svá tradiční poselství.

Za misie

Světový den modliteb za misie, slavený každoročně předposlední neděli v říjnu, je známý pod názvem Misijní neděle. Je spojený s finanční sbírkou na podporu misijních oblastí a v celé církvi se začal poprvé slavít v roce 1926. Slaví se jako den modlitby a podpory misí v každé diecézi, farnosti a instituci katolického světa. „Misijní neděle je zvláštní příležitost, která připomíná Božímu lidu neustálou platnost jeho misijního mandátu, neboť misie je věcí všech křesťanů...“ (Jan Pavel II.)

Za sdělovací prostředky

Sedmá neděle velikonoční je od roku 1967 zvolena jako světový den sdělovacích prostředků. K účinnému posílení mnohostranného apoštolátu církve v oblasti hromadných sdělovacích prostředků se podle rozhodnutí biskupů každoročně koná ve všech diecézích na světě. V něm jsou věřící poučeni o svých povinnostech v této věci a vybídnuti k modlitbám na tento úmysl i k peněžité sbírce na tento účel; výtěžek je vynaložen na organizování, udržování a rozvoj církevních zařízení a podniků, a to podle potřeb světové církve.

Veškeré akce a pobožnosti konané o prosebních dnech mají velký význam, protože vedou k rozjímání tajemství vykoupení, učí meditaci, duchovně obohacují modlitební život.

P. Martin Dvořák, O. P., klášter Dominikánů Olomouc, 20. 2. 2011

Okénko do knihovny

autor: P. Miloslav Fiala Opraem
název: „Svůj pokoj vám dávám...“
z obsahu:

Papež Pavel VI. v roce 1972 řekl: „Démon je nepřitelem číslo jedna, je to pokušitel par excellence. Víme, že tato temná a svádějící bytost existuje a nepřestává vykonávat svůj vliv. Je lstivým ničitelem morální rovnováhy člověka, potměšilým svůdcem, který ví, jak proniknout do našeho nitra prostřednictvím smyslů, fantazie, žádostivosti nebo různých utopistických myšlenkových konstrukcí a neuspořádaných sociálních kontaktů a zasévat tam omyly.“

Bylo příznačné, že proti papežovým slovům ostře protestovaly sdělovací prostředky téměř celého světa a jejich zlobný hlas dozníval po měsíce za doprovodu různých sekt a vyznavačů magických kultů.

Sociologové mluví o „společnosti blahobytu“, která zajišťuje většině občanů solidní a v podstatě bohatý život. Ale přináší jim i opravdové štěstí? Vědci upozorňují na dvě podstatné věci: mezi blahobytem a štěstím (vnitřním pokojem) není přímá úměrnost; naopak: dostatek (a někdy nadbytek) hmotných prostředků má za následek osamění člověka, „individualizaci“ v krajní formě. Lidé, kteří žili v 19. století, byli čtyřiapůlkrát bohatší než jejich dědové; byli však také čtyřiapůlkrát šťastnější? V důsledku tohoto vývoje se lidé k sobě chovají jako hráči rulety, tedy bez zájmu o sebe navzájem, soustředění na hru a na částku, kterou vsadili. Společnost se atomizuje, rozpadají se rodiny, převládá skrytá nebo otevřená vláda sobectví, duch mamonu je vševládnoucí a všudypřítomný. Materialistická společnost má své vítěze a své poražené a člověk je ceněn podle toho, jak je schopen ignorovat mravní zásady a podřídit se všeobecnému trendu. Přednost mají materiální hodnoty před duchovními – ty se často považují za překážku konzumního myšlení. Důležitá je výroba, její růst a spotřeba. Platí hlavní zákon, že pokojného života se dosahuje hromaděním věcí a lacinou zábavou, která popírá úsilí o ctnost a hřích považuje za samozřejmou a zajímavou potřebu postmoderny.

Bůh ve svém nekonečném milosrdenství ukazuje cestu k pravému pokoji, po kterém touží, ať vědomě nebo nevědomě, každý člověk. V žalmu 118. čteme: „Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou.“

Apoštol Božského milosrdenství, 1/2011 – čtvrtletník Společnosti katolického apoštolátu vybrala M. J.

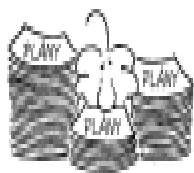
Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté do 11:00-11:30** (K. Macoun).
Seznam knih naleznete na našem webu.

- Žena říká svému muži: „Já chci to, co chce Bůh. A Bůh je ve třech osobách. Takže nezapomínej, že jsme proti tobě čtyři!“

Farní rada

Zpráva ze 12. zasedání Farní rady ze dne 8. května 2011

O čem farní rada jednala? Prosím, čtěte:

- **Farní poutě**

15. 05. 2011 - ke kapli Sv. Jana Nepomuckého v Chrástu

21. 05. 2011 - do Rokole

28. 05. 2011 - do Jablonného v Podještědí ke sv. Zdislavě

Bude osloven pan Otto Chmelík v souvislosti s navržením farní „korouhve“ pro příležitostné poutě. Také budeme hledat inspiraci u Pátera Jordána z České Kamenice.

- **Obraz kostela sv. Františka z Assisi nad zákřístím**

Členové farní rady vyjádřili své názory k vhodnosti umístění obrazu, tato otázka zůstává ještě otevřená.

- **Náplň práce farní rady**

Otec František přednesl referát, ve kterém použil příručku, kterou napsal Mons. arcibiskup Jan Graubner „Jak si představuji farnost dnes“ – zůstává ještě do příštího setkání FR.

- **Latinské mše svaté**

Některým farníkům připadají příliš náročné a nesrozumitelné, sledují více text a nesoustředí se na liturgii. Je třeba promyslet jak usnadnit farníkům sledování latinského textu, aby se rychleji vžil.

- **Farní grilování**

Uskuteční se v sobotu 25. června na farním dvoře.

zapsala Jaroslava Škodová

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 12. června 2011 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen

- Angličan, Ir a Skot se dohodli, že uspořádají piknik. Každý ze s sebou vezme něco k jídlu. „Já vezmu dvě libry bifteků,“ řekl Angličan. „Já vezmu košík koláčů,“ řekl Ir. „A já s sebou vezmu bratra,“ řekl Skot.

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2011	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	8 108 Kč	2 060 Kč	1 909 Kč	Na katolické školy
Únor	6 945 Kč	1 555 Kč	2 804 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	6 106 Kč	2 533 Kč	2 162 Kč	Na pojištění
Duben	7 885 Kč	1 212 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	29 044 Kč	7 360 Kč	6 875 Kč	

Pouť do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2011	5. června	3. července	7. srpna	4. září
2. října	Prostř. Žleb – kaple	Andělů Strážných	6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:08	17:08	19:08	21:08
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Národní pouť v Doksanech** – Před Svatodušními svátky proběhne v Doksanech celonárodní setkání u příležitosti oslavy 800 let od narození sv. Anežky České. Středem oslav bude slavnostní mše svatá v sobotu 11. června 2011 v 10:30, předsedat jí bude Mons. Jan BAXANT, biskup litoměřický.
- ☞ **Otec a dcera** – 17. - 19. června 2011...
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Biblický koutek

51. část

Štěpán. Jméno Štěpán znamená v překladu „věnec, koruna“. Tento mladý Ježíšův učedník byl první, kdo přijal věnec mučednictví. Jeho svátek se v církvi slaví hned po Vánocích, 26. prosince. S ním se také spojuje historie jednoho z nejslavnějších obrácení k víře: obrácení apoštola Pavla.

Chrámy. V době, kdy se odehrávaly tyto události byl chrám považován za nejposvátnější místo celého náboženského života Izraele. Král Herodes ho nechal ještě rozšířit a vyzdobit a všechny tyto náročné práce trvající více než třicet let se právě blížily k závěru.

Rouhání. Rouhání je závažné provinění proti samotnému Bohu. Vidět Ježíše, který byl ukřižovaný na kříži, po pravici Boží, připadalo kněžím podobné, jako kdyby se „d'ábel přiblížil ke svěcené vodě“. Z toho vyplynulo obvinění z rouhání a následné kamenování.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Otázky k sebezpoznání

Ve dnech životního zastavení mohou být následující otázky východiskem pro sebezpoznání, mohou zkyprřit pole našeho života. Odpovídejme si na ně pravdivě a strážlivě, nebojme se připustit, že někdy odpověď neznáme.

Důležité při hledání nápravy je omezit se na některé body, aby přeháněním nebyla pokažena serióznost našeho úsilí. Dobře nám pomůže rozmluva s tím, kdo nás doprovází na naší duchovní cestě.

41. Co by se fakticky v mém životě změnilo, kdyby nebylo Krista?
42. Které pravidlo duchovního života je pro tebe obzvláště důležité?
43. Co mi ztěžuje modlitbu?
44. Modlím se spíše při pocitech radosti, štěstí, naplnění nebo v prázdnotě?
45. Který způsob modlitby mi teď nejvíce vyhovuje?
46. Co je mé duchovní exercitum? (tj. ono cvičení vedoucí k vnitřní proměně, cvičení, které mne otvírá pro třfbíci a důvěru darující blízkost Boha?)
47. „K víře náleží kázeň a stálost“ (Wernher von Braun) - a moje odpověď na to?
48. Víra a modlitba začínou postrádat vnitřní pravdivost, když jsou příliš lehké, když nás láska k Bohu a bližnímu nic nestojí. Je tomu tak u mne?
49. Víra a modlitba začínou postrádat vnitřní pravdivost, nevnímáme-li Boží ANO ke všemu stvoření. („Přirozená radost z bytí je první den úsvitu božského setkání.“ - Teilhard de Chardin) - Jak je tomu u mne?
50. „Kdykoliv jsme na křížových cestách, máme-li v životě nějaké zátěže navíc, pak nám vždy pomůže, máme-li jediné předsevzetí v dále, jemuž podřizujeme předsevzetí bližší“ (Erhart Kästner). - Co je mým předsevzetím v dále, co jsou mé nejbližší kroky?

přetištěno na pokračování ze stránek kostela Nejsvětějšího Salvátora, Praha

Pout' ke sv. Anežce České v Doksanech

Ve dnech 10. a 11. června 2011 proběhne v rámci Roku svaté Anežky v Doksanech Pout' ke svaté Anežce České. Motto: *Hledejme kořeny a budoucnost naší země.*

Pátek

- 16:30 **Nešpory**
- 17:00 **Mše svatá** – celebrují strahovský opat Michael Pojezdný O. Praem. a velmistr Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou
- 18:00 **Adorace**
- 19:00 **Koncert** nejen pro mladé – krypta
- 21:00 **Vigilie** – noční bdění

Sobota

- 08:00 **Ranní chvály** se svatou Anežkou
- 08:30 **Růženec** s písněmi – Svatoanežské zastavení, P. Jaroslav Ptáček O. Cr.
- 10:30 **Mše svatá** – celebruje Mons. Jan Baxant, litoměřický biskup
- 12:00 pauza na občerstvení
- 13:30 **Přednáška** – Sv. Anežka Přemyslovna, naše svoboda a budoucnost (prof. Petr Piřha)
Program pro děti – O poklad Anežky České
- 14:30 **Koncert** – Pocta Anežce České, varhany Vladimír Roubal, trubka Jan Verver
- 16:00 Slavnostní svatodušní **nešpory**

Národní pout' Prachatice 2011

Milí přátelé, draží bratři a sestry, již druhým rokem v naší českobudějovické diecézi slavíme významné jubileum svatého Jana Nepomuka Neumanna. V roce 2010 jsme si připomněli 150 let od jeho úmrtí a v roce 2011 budeme slavit 200 let od jeho narození. Narodil se v šumavském městě Prachatice, stal se knězem, filadelfským biskupem a ve své diecézi na americkém kontinentu dosáhl svatosti.

Při příležitosti narození tohoto významného prachatického rodáka Vás jako biskup diecéze, v níž se tento světec narodil, vyrostl, poznal své povolání a přes dobové obtíže na ně dokázal velkoryse odpovědět, srdečně zvu na národní pout' k sv. Janu Nepomuku Neumannovi. Toto setkání vyvrcholí mší svatou, která se bude konat v Prachaticích v sobotu 18. června 2011 v 10:00.

*Mons. Jiří Paďour, OFM Cap., biskup českobudějovický
organizační informace na adrese <http://www.bcb.cz>*

Zemřel arcibiskup Karel Otčenášek

V pondělí 23. května 2011 byl Pánem z tohoto světa povolán jeho věrný služebník Mons. Karel Otčenášek, arcibiskup a emeritní biskup královéhradecký. Zemřel

tiše zaopatřen svátostmi ve 21:45 v biskupské rezidenci v Hradci Králové, kde v posledním čase statečně nesl kříž stáří.

S otcem arcibiskupem se rozloučíme v katedrálním chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové v pátek 3. června 2011 v 10 hodin slavnou pontifikální bohoslužbou.

Po ní uložíme jeho tělo do připravené hrobky v presbytáři katedrály, kde spolu s několika svými předchůdci bude očekávat den svého vzkříšení.

Modleme se za duši tohoto věrného pastýře, který zanechává Božímu lidu krásné a dobře čitelné svědectví o své lásce k Bohu, člověku i vlasti.

R. I. P.

Životopis

Mons. ThLic. Karel Otčenášek, PaedDr.h.c. arcibiskup, emeritní 23. biskup královéhradecký

Narodil se 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí v rodině koláře Františka Otčenáška. Po měšťanské škole ve svém rodišti studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Praze, kde maturoval v roce 1939. Ke kněžství se připravoval v Hradci Králové a - poslán biskupem Mořicem Píchou - v Římě (Lateránská univerzita, kolej Nepomucenum), kde byl 17. března 1945 vysvěcen na kněze královéhradecké diecéze. Po skončení války se vrátil do vlasti a působil jako kaplan v Týnci nad Labem, dále jako administrátor v Horní Rovni a v Žamberku a od října 1949 jako vicerektor kněžského semináře v Hradci Králové (do jeho zrušení komunistickou vládou v červnu 1950). 30. března 1950 byl papežem Piem XII. jmenován titulárním chersoneským biskupem s pověřením řídit královéhradeckou diecézi v případě, že bude „sedes impedita“ či „sedes vacans“ (tj. bráněno výkonu biskupské služby) a 30. dubna 1950 svým předchůdcem Mořicem Píchou tajně bez vědomí státu vysvěcen na biskupa. Potom se stal administrátorem ve Vrchlabí. 11. července 1951 byl internován v želivském klášteře; spolu s biskupem Tomáškem a Mons. Šuránkem byl v přísné izolaci od ostatních duchovních. Za „velezradu a špionáž pro Vatikán“ byl v roce 1953 převezen do vyšetřovací vazby a v prosinci 1954 v Hradci Králové odsouzen na 13 let vězení. Jako vězeň poznal kromě jiných kriminálů Mírov, Leopoldov a Valdice, odkud byl po více než 10 letech na amnestii propuštěn v květnu 1962. Poté pracoval jako dělník v mlékárně v Opočně. V roce 1965 mu bylo na záseh papeže Pavla VI. dovoleno nastoupit do duchovní správy, ale mimo vlastní diecézi a se zákazem jakéhokoli projevu biskupské hodnosti. Působil jako administrátor v Ústí nad Labem-Trmicích a dalších pohraničních farnostech. Mezi lety 1968 a 1973 mohl opět působit ve své diecézi, avšak pouze jako administrátor farnosti Plotičtět nad Labem; pak se musel znovu vrátit Trmic. Teprve po listopadu 1989 mu bylo umožněno převzít správu diecéze, do té doby řízené kapitulním vikářem. 21. prosince 1989 jej papež Jan Pavel II. potvrdil jako diecézního biskupa v Hradci Králové a 27. ledna 1990 byl v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové uveden do služby svému biskupství, a to papežským zmocněncem arcibiskupem Francescem Colassuonem. Úřad sídelního biskupa vykonával do 6. června 1998, kdy se jeho nástupcem stal Dominik Duka, OP (při této příležitosti obdržel z rukou apoštolského nuncia Giovanniho Coppy od papeže uznání s poděkováním). 24. září 1998

papež Jan Pavel II. jmenoval Mons. Karla Otčenáška osobním arcibiskupem. Během svého biskupského působení byl hlavním světitelem biskupů Josefa Kajneka a Dominika Duky OP a spolusvětitelem arcibiskupa Jana Graubnera a biskupa Josefa Hrdličky. I v letech odpočinku byl arcibiskup Otčenášek pastoračně činný v diecézi, komisi Iustitia et Pax (do roku 2000), sportovní organizaci Orel (do roku 2007), Konfederaci politických vězňů a dalších institucích; v posledních zhruba dvou letech bylo jeho veřejné působení omezeno zdravotním stavem a žil v biskupské rezidenci v péči Schönstattských sester Mariiných. Jeho každodenní oporou bylo slavení eucharistie. Mons. Karel Otčenášek zemřel zaopatřen svátostmi církve v pondělí 23. května 2011 ve 21:45.

28. září 1995 udělila Vysoká škola pedagogická v Hradci Králové Mons. Karlu Otčenáškově čestný titul Doktor honoris causa pedagogických věd. 28. října 1995 mu propůjčil prezident republiky Václav Havel Řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. 31. března 1998 mu město Hradec Králové udělilo za celoživotní přínos Cenu Dr. Františka Ulricha. Mons. Karel Otčenášek je nositelem řady dalších významných ocenění:

- Medaile za zásluhy města Hradce Králové (1994)
- Zlatá medaile Univerzity Karlovy za mnohaleté postoje a teologické znalosti (1995)
- Zlatá pamětní medaile Lékařské fakulty UK v Hradci Králové za zásluhy o rozvoj vědy, kultury a školství (1995)
- Čestné občanství města Týnce nad Labem (1995)
- Čestné občanství obce Trmice (1995)
- Čestné občanství obce České Meziříčí
- Čestné občanství obce Rudoltice
- Čestná listina a medaile Paneuropa-Union e. V. (Německo) za záslužné nasazení pro politickou jednotu Evropy ve smyslu ideálu Paneuropa (1998)
- Zlatá medaile Vojenské lékařské akademie Jana Evangelisty Purkyně v Hradci Králové (1998)
- Čestná medaile Hasičského záchranného sboru ČR za duchovní obnovu vzájemné solidárnosti a pomoci mezi lidmi (2000)
- Čestné občanství města Hradce Králové (2005)
- vyznamenání Junáka „Zlatá lilie v trojlístku“, „Stříbrný vlk“ a „Stříbrný syrx“ (poslední 2010)
- aj.

Mons. Karel Otčenášek zůstává všeobecně uznávanou autoritou a je nestorem politických vězňů z doby komunistické perzekuce. Biskupským heslem Mons. Karla Otčenáška je: „Láska Boží, trpělivost Kristova, čest našeho lidu.“ Jeho teologickým důrazem je spřátelování všech lidí v Duchu Svatém. Svátek slaví 4. listopadu o památce sv. Karla Boromejského.

<http://www.diecezehk.cz/>

Harry Potter je satanista

Sedm dílů tohoto příběhu (sedm je symbolická číslovka plnosti - taktéž sedm Voldemortových viteálů) vede čtenáře do světa čar a kouzel, do sporů mezi bílou a černou magií, jejichž společným zdrojem je zlo. Harry Potter neslouží tedy dobru, jak se domnívá, ale d'áblu.

V Potterovi se jeho přátelé Ron a Hermiona (rozumná „božská“ triáda) snaží s pomocí sil dosáhnout vítězství. Tak např. v Kameni mudrců hledají kámen, který vyrobil jistý alchymista Nicolas Flammel (plamen), jemuž v době, kdy na to Hermiona upozorňuje, bylo 666 let. Jde o zjevný satanizmus, kterého si ale málokdo všimne. Takových paralel bychom při četbě objevily hodně. Faktem zůstává, že autorka Rowlingová uvádí čtenáře ne do pouhého příběhu, ale do kultu, o němž svědčí jednak značné množství paralelní tvorby (trička, kalhoty, čarodějné náčiní a knihy, vzrostl zájem o okultizmus a o praktikování rituálů), ale hlavně přesáhl běžný rámec příběhu a pohádky.

Námítka, že Tolkienovo Společenstvo prstenů je také plné čar a kouzel, lze akceptovat do té míry, že i navzdory kouzlení Gandalfa versus Sarumana jde o naprosto jednoznačné vymezení dobra a zla. V Harry Potterovi se naopak slévá tma se světlem. Jediným světlým momentem jsou Weasleyovi (lasičky) s jejich harmonickým domem kdesi uprostřed anglických niv. Gandalf, ačkoliv je produktem ze starých ság (Kalívaly), spíš připomíná starého proroka či kněze a jeho kouzlení nevyužívá lži. Harry Potter má připomínat dnešního chlapce z rozpadlé nebo jinak narušené rodiny (odtud asi pramení zájem paní Joan Rowlingové o klecová lůžka v psychiatrických léčebnách), chlapce, který potřebuje naší pomoc a jíž se mu v hojně míře dostane.

Tragédií doby, v níž toneme, je devalvace kultury, etiky, morálky, Halíkovské smíření s růzností aj. jevy, jichž jsme svědky, přispívá i Harry Potter svou dávkou melancholie do okultizmu, který byl dlouho opomíjen a oprávněně kritizován. Otec Gabriel Amorth, exorcista, napsal, že díky Potterovi padají děti do pekla. Proč? Protože tyto knihy otvírají jeho brány, třebaže se mnozí nad tím jen trpně pousmějí, jak je také obecně v dnešní době zvykem. Jsou dvěma skrze které má d'ábel snadnou cestu k člověku. Žádný skutečný čaroděj a satanista o tom nepochybuje.

D. Kyler

Jablonné v Podještědí 2011

Pro děčínáky je putování ke sv. Zdislavě již dlouhou tradicí. Vzpomínám vždy na léta, jak jsme cestovali autobusem do Nového Boru a odtamtud šli pěšky nádhernou krajinou, někdy jsme využili vlaku a pak šli ze Zdislavy kolem Lemberka, jindy to bylo rychle od vlaku do kostela, po mši svaté ke studánce a pak lesy na zastávku v Křižanech, a nebo dojeli autem a čas věnovali prohlídce Lemberka, koncertu, procházce. A potkávali známé a to nejen z Děčína.

Mše svaté byly v průběhu času také „pestré“. Od tajných, přes ostře sledované STB, až po dnešní, doplněné celodenním programem, stánky, jak se na pořádnou pouť sluší. V těch těžších dobách jsme se do kostela mnohdy málem nedostali, s dětmi jsme při mši stáli mezi lavicemi pod kopulí a poslouchali hřímající hlas

kardinála Tomáška, který neopomenul vystoupit na kazatelnu. Jak čas běží, kněží se střídají, v kostele se místo uvolňuje, ale lidé stále do Jablonného putují, aby nasáli atmosféru, světili své těžkosti a nabrali sílu u hrobu sv. Zdislavy v podzemí, omyli se vodou z pramene u studánky a vzali si vodu i do svých domovů. Jezdí stále i mladé rodiny s dětmi, ale i starší lidé, řeholníci a to z celých Čech a Moravy.

Letošní sobotní poutní den byl opět nabitý a bylo těžké si z bohaté nabídky vybrat. Například dvě dopolední mše obsazené biskupy, z nichž druhá dokonce za mohutného hudebního doprovodu. My jsme si letos vybrali mši svatou o deváté – chtěli jsme slyšet našeho pana biskupa, tedy litoměřického Jana Baxanta. Škoda, že atmosféru i jeho krásná slova poněkud kazil hudební projev. Je s podivem, že na tuto mši, celebrowanou biskupem se nepodařilo najít varhaníka, který si s nástrojem rozumí a zná liturgii. Uvědomil jsem si, jak důležité je, aby stávající varhaníci si neustále doplňovali své vzdělání, pokud možno navštěvovali varhanická setkání, kde se vyučování věnuje čas a aby nastupovala i nová generace varhaníků. Hudební stránka je totiž podstatnou částí mše svaté a dokáže ji pozvednout, pokud je dobře provedena. To se letos na deváté moc nepovedlo...

R. S.

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
16. 06. 2011	Trmice	Petr Novotný	Honza Žížka	Římanům 14
15. 09. 2011	Trmice	Petr Novotný	neobsazeno	Římanům 15
20. 10. 2011	Teplice	Milan Pekárek	neobsazeno	Římanům 16
17. 11. 2011	Bohušovice	Kosatka	neobsazeno	Římanům 16
15. 12. 2011	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Světové dny mládeže Madrid

Známe výherce soutěže *Na jedné vlně ~ do Madridu!*

Srpnovému Světovému setkání mládeže v Madridu je jeden z mladých o kus blíž. Uživatelka **alvaP** z Vizovic totiž vyhrála v internetové soutěži pořádané komunitním webem pro mládež signaly.cz. Vítěz? Získala zaplacení celého setkání včetně cesty do Španělska.

Soutěž Na jedné ~ vlně do Madridu, která ve svém názvu spojuje setkání s mottem signaly.cz, vypukla přesně na nový rok a od začátku se jí zúčastnilo celkem dvě stě čtyřicet uživatelů komunitního webu. Do posledního kola se však dostalo jen padesát sedm, z nichž byl vylosován vítěz během Valašského večera na signaly.cz life.

Celá soutěž probíhala v pěti kolech. Soutěžící se například připojili k modlitbě nověny ke svatému Fruktuosovi, který je jedním z devíti patronů setkání nebo na své blogy napsali články o důvodech, proč chtějí na setkání přijet. Na nejlepší z těchto příspěvků se můžete těšit třeba i v nové knížce, která vyjde krátce po Madridském setkání. Účastníci soutěže ale nebyli zaměřeni pouze na zisk z případného

Dětin - Podmoky

vítězství. Ochtně se totiž zapojili i do kola, kdy bylo jejich úkolem pomoci knězi ve farnosti.

Vítězi ze srdce gratulujeme a doufáme, že se po návratu podělí o své zážitky s ostatními třeba prostřednictvím svého blogu na signaly.cz. Gratulujeme i dalším vylosovaným, kteří vyhráli madridské tričko a kloboučky s madridsko-signaláckým logem.

Tak to byla pouze ukázka ze stránek Signálů, na kterých naleznete vše potřebné, pokud se chcete zúčastnit, a nebo prostě budete dobře informováni o všem, co se kolem setkání děje. Odkazují vás tedy na stránky: <http://madrid2011.signalny.cz/>

Pro dlouhé zimní večery

Povedlo se vám vyřešit minulé zadání?

Zde je výsledek:

1	5	9	4	2	7	3	6	8
7	6	2	8	9	3	4	1	5
3	8	4	6	1	5	2	9	7
8	1	3	9	7	4	5	2	6
6	4	7	5	3	2	1	8	9
2	9	5	1	6	8	7	4	3
9	7	8	3	4	1	6	5	2
4	3	6	2	5	9	8	7	1
5	2	1	7	8	6	9	3	4

Nové zadání:

	6	7			2		8	3
	2	9			8		1	
	3	4		7				5
	4	2		8	6	1		
				1	9	6		
9				3		5	2	
4	5			2			9	
			1			3		
2						4		

R. S.

Vyrazíme do boje?

Kdo chce psa bít, hůl si najde! Ze života, že... Napadla mne paralela, že pokud budu dostatečně výmluvný, přidám pár nesrozumitelných výrazů, mohu pomoci Písmu svatého „dokázat“ cokoli. Toho jsme někdy svědky. Uvozovky jsou zde namístě, to proto, že tomu tak být nemá. Kdo písmo vykládá, měl by mít zájem poznat, co tím chce Bůh říci a ne podpořit svůj názor a kdo ho přijímá, aby porozuměl a nenechal se případně svést na scestí. Znáť, studovat Písmo, je proto základ!

Pokud jste poctivě dočetli zpravodaj až sem, možná vás napadne to, co napadlo mne při jeho sestavování. Máme zde některé „úvahy“, které čerpají z ne právě tolerantního „hnutí“, které si víceméně osobuje neomylnost, šíří kolem sebe kopy negativních myšlenek, netolerantnost a to zřejmě z důvodu, aby upozornilo na vesměs negativní prvky, které dle jeho přesvědčení se nachází v současném a mírně minulém katolickém světě. Již jednou jsme se zde s tím setkali. Byly uvedeny i webové stránky, které jsou i v pozadí úvah v tomto čísle.

Je pravda, že se na všem najde něco špatného, nikdo z lidí není dokonalý, to je tedy můj názor, ale již nesdílím názor, že je třeba lidi „masírovat“ tím, že dřív to bylo pozlacené a dneska je to pekelné. Zastávám totiž názor, že lze nalézt i dnes spoustu dobrých věcí, možná právě dnes! Ty pak vypichovat, a neplatí to jen o církvi katolické, a ukazovat pak kolem sebe. Jinak dopadneme jako stanice katastrofických zpráv, jak někteří trefně nazývají TV NOVA.

Upozornit s láskou na možné nástrahy je dobré, ale ne již zřejmě se vydat na cestu boje za prosazování svých, či mně sympatických názorů a to ještě neseriozními prostředky. To pak obyčejného člověka napadne paralela s fundamentalizmem např. muslimským a nerad bych se dožil toho, že se budou lidem sekát ruce, samo sebou pro jejich dobro, aby nehodně nesahali na Tělo Páně při podávání na ruku...

Pokud bych zde figuroval jako „obyčejný“ čtenář, tak si dokáži vybrat to, co si myslím, že mně prospěje, neotráví, povzbudí a povede v mé vlastní víře dál a blíže ke Kristu. Neříkám, že půjdu vždy tou nejkratší a optimální cestou, ale je to má cesta, a Bůh mi dal rozum, svobodu, zodpovědnost a to by mohlo stačit, že?

Bohužel nejsem zde jen „obyčejný“ čtenář, ale „sestavovatel“ našeho farního časopisu, nejsem zde také od toho, abych cenzuroval. To se mně přičí. – Jak se s tím vyrovnat? Těžko! Jednak zde figuruje vlastní svědomí, pak spektrum čtenářů, kdy se vždy najdou ti, co se jim něco líbí, něco tolerují, něco je rozčílí. Záleží pak, jak zareagují. Sporadicky se pak doslechnu, že ZzF jsou pěkné, obvykle je ticho, někdy se šíří šuška: „no toto...“ A vůbec nejlepší je takovéto: „lidem se nelíbí...“, „někdo si nepřál...“ Přitom i v Písmu bychom našli, že nemáme stát v „přítímí“ a kout pikle, nemáme se schovávat v davu, což se hojně pěstovalo v dobách minulých a hodně minulých a asi se toho špatně zbavuje.

Opakem boje je mír, tedy asi i láska. Můžeme se v Písmu dočíst hodně o lásce, to asi něco znamená! Bojovat i milovat lze mnoha způsoby...

R. S.

- Milý Bože, až budu velký, byl bych opravdu rád takový, jako je můj tatínek, ale prosím tě, ne tak chlupatý.

Slavnosti a svátky

2.	6.	Slavnost Nanebevstoupení Páně
12.	6.	Slavnost Seslání Ducha svatého
19.	6.	Slavnost Nejsvětější Trojice
23.	6.	Slavnost Těla a Krve Páně
24.	6.	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele
29.	6.	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Významné dny

1.	6.	Mezinárodní den dětí
5.	6.	Světový den životního prostředí
Den modliteb za sdělovací prostředky
26.	6.	Mezinárodní den boje proti narkomanii

Výroční dny biskupů

1.	6.	Kard. Vlk	převzetí arcidiecéze (1991) - 20. výročí
6.	6.	Mons. Duka	jmenován biskupem (1998)
21.	6.	Mons. Paďour	kněžské svěcení (1975)
22.	6.	Mons. Duka	kněžské svěcení (1970)
23.	6.	Kard. Vlk	kněžské svěcení (1968)
		Mons. Graubner	kněžské svěcení (1973)
		Mons. Herbst	kněžské svěcení (1973)
		Mons. Baxant	kněžské svěcení (1973)
26.	6.	Mons. Kajnek	kněžské svěcení (1976) - 35. výročí
		Mons. Malý	kněžské svěcení (1976) - 35. výročí
		Mons. Posád	kněžské svěcení (1977)
27.	6.	Mons. Cikrle	kněžské svěcení (1976) - 35. výročí

Sečín - Podmokly

28. Mons. Radkovský kněžské svěcení (1970)
6. Mons. Posád narození (1953)
29. 6. Mons. Esterka svátek
Mons. Posád svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ každý pátek od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 ^{++/} - Obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		18:00 ^{++/}
Středa	07:00	
Čtvrtek		18:00 ^{++/}
Pátek		18:00 ^{++/}
Sobota		18:00 Bynov ^{**/}

^{++/} Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 18:00.**

^{**/} Přes období letního času, mimo měsíc duben, jsou mše svaté v **lichých týdny v kostele, v sudých týdny v pečovatelském domově** (v dubnu jsou všechny mše svaté v **pečovatelském domově**), vždy od 18:00.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 26. 06. 2011, před 1. nedělí v červenci ←

Casopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)